

TOTS HI TENIM VEU:

Afrodisiàcas arremetidas anesthesiadas de miedo,
y un sin fin de razones para no estarlo y
creerlo,
se escuchan gritos diafragmados y gritos sin
cuerpo
presionados por rayos, cuchillos y fuego.

Y me hablan del edén y me dicen que es esto
¡Pantomimas sin sentido . . .

sin sentido me transformo y concienço
que para ello no escribo, ni siento, ni pienso

que ello no es esto lo calculo y lo digo,
pero lo dicho no es hecho, hecho es lo fijo
que el poeta postergado no es racional ni

preciso
no es poeta ni es nada, es cerebro exprimido

y sigo sacudiendo, y en los postigos grito,
pero el grito tampoco es hecho es sólo un

latido
un susto instantáneo que acaba en oblícuo,
inhibido en sienas que piden permiso.

Y me callo y me voy y rompo en lamentos,
poemas, papeles escritos inciertos
volveré en otra vida si me dejan y puedo
a intentar otros capítulos que han quedado
desiertos.

Y poco a poco me hundo, me evaporo y encierro
pienso en no volver, estoy harto de esto,
me aposento y encuadro en la filosofía del
cielo,

pero me siento alarmantemente falso, y sigo
de nuevo

EL CAVALL D'OROS

FINAL D'UNS "GRANDES RELATOS"

Al lector:

Sembla que ha quedat un interrogant que
fins i tot l'increïble "Capità Tró" ha fet
constar (amb no massa gràcia) a la revista
14.

Com a membre del grup d'ex-cantaires, penso que el lector és prou capaç de treure'n
les seves pròpies conclusions i és molt més honrat deixar a cadascú la llibertat de
fer-ho, i no pas obligar a creure allò que nosaltres creiem amb més o menys raó.

Cal dir-ho però, a l'hora de buscar-hi uns valors, que foren quatre signatures con-
vençudes i amb uns raonaments reconeguts per veritables, enfront d'una única i perso-
nal signatura, ja que aquesta no era pas feta en nom del grup, motiu de la polèmica,
sinó en el propi.

I prou, aquestes coses, encara avui acostumen a tenir malhauradament una pobra -
solució.

Arbúcies quatre de febrer de l'any
mil nou-cents vuitanta-u, festa de -
sant Andreu Corsini.

FEINA FETA NO TÉ DESTORB

Salut !!!!!

Realment és infernal! La remor del re-
lloatge-despertador: daurat, rodó, petit,
busques de filigrana, nombres romans, a-
larma, stop; és una petita escultura amb
música. El primer soroll que sento cada
Bon Dia: odiable i necessari . . . Cal é-
sser puntual a la feina!... imprescindible.

Fins que el cap se n'adona que és hora
de llevar-se i estimula la resta del cos,
que per donar-li moviment, són passats quin-
ze complaents, ensomniats, dolços: vint -
minuts.

Rentar-me, pentinar-me, trencar el cuc..
això és rapidíssim; guaito per la finestra
i s'endevinen les primeres llums del Dia,
un color tèrbol al començament, m'enfilo
al vehicle de dues rodes i pedals, avall
que fa baixada, en arribar al camí de sorra
la claror em deixaria distingir un duró a-
turat al vell mig de la pista. Uffff! soc
a lloc! aparco la Genoveva, m'adreço a la
petitíssima porta destartada, penetro,
dos passos, la sirena omple tot el taller
cridant esfereïdora i neguitosament que la
Plantilla comencem la nostra tasca quoti-
diana:

M'ha enganxat amb els pixats al ventre!
Corro veloçment cap al lloc de canviar-se,
durant la petita cursa un seguit de veus:
Bon Dia... Bon Dia... Bon Dia.

Posar-se la roba de fer feina en aquesta
justesa de temps esdevé còmic i ridícul i
nerviós: la galvana s'ha de recuperar!...
imprescindible.

Tot enfundant-me els guants...la mirada
de l'encarregat m'esbrina tot mandant-me
la tasca per la jornada, canviaré de feina
si per raons de producció m'és manat.

-BONICA-

UN DELS QUATRE